

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-124)

Jul (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 101)

625. ஜ்யோதிர் கணேச்வர:

இருவருக்கும் (ஸ்ர்வேச்வரனுக்கு, பெரியபிராட்டிக்கும்) அநுகூலர்களாக, தேஜஸ்ஸுடன் விளங்குகின்ற ஆதிசேஷன், கருடன் போன்ற நித்யர்களான பரிசாரக் கணங்களால் வணங்கப்படுவதால், அவர்களுக்கும் ஈச்வரன் ஆவான். மரீசீநாம் பதமிச்சந்தி வேதஸ: - பரமாத்மாவின் ஜ்யோதிமயமான இடத்தை விரும்புகின்றனர்- என்றது காண்க. ஸாத்ய: ஸந்தி தேவா: - ஸாத்யம் கைகூடிய தேவர்கள் விரும்புகின்றனர் - என்றதும் காண்க. ஜ்யோதி: என்னும் பதம் புருஷஸூக்தத்தில் கூறியபடி நித்யஸூரிகளைக் குறிக்கும் என்பதை அறியவேண்டும்.

626. விஜிதாத்மா

மஹாலக்ஷ்மியின் நித்யஸம்பந்தம் பெற்றவனாக, யாராலும் கட்டுப்படுத்த இயலாதவனாக உள்ளபோதிலும், தன்னுடைய திருவடிகளைப் பற்றிச் சரணம் அடைந்தவர்களுக்கு வசப்பட்ட மனம் கொண்டவன் ஆவான்.

627. விதேயாத்மா

அவர்களுக்கு ஏற்ற காரியம் செய்யும்படியாக உள்ளவன். அவர்கள், “இங்கு வா, இங்கு நில், இங்கு அமர்வாய், இதனை உண்பாய்” என்று கட்டளையிடும்படியாக தன்னை வசப்படுத்திக் கொண்டவன்.

628. ஸத்கீர்த்தி:

இப்படிப்பட்ட ஸௌசீல்ய குணம் உள்ளதன் காரணமாக மிகவும் கீர்த்தி உடையவன் ஆவான். அவனைக் குறித்து புகழ்ந்து எதனைக் கூறினாலும், அந்தத் தன்மைகள் அவனிடம் உள்ளன என்னும்படி இருப்பவன். ஆனால் நாம் கூறியவை மட்டுமே அவனிடம் உள்ளன என்றும் கூற இயலாதபடி உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (75-44) – யதா ஸர்வேச்வர: க்ருஷ்ண: ப்ரோச்யதே ஸர்வபண்டிதை: ததா அபி ஸ்வல்பமேவோக்தம் பூதார்த்தம் கதமா ஸ்துதி: - பண்டிதர்களால் க்ருஷ்ணன் ஸர்வேச்வரன் என்று புகழப்படுகிறான். ஆயினும் அவர்கள் அவனுடைய மேன்மையில் ஒரு சிறிய அளவை மட்டுமே கூறியுள்ளனர். அவனைப் பற்றி சிறிய அளவு மட்டுமே கூறப்பட்டது என்னும்போது, அதனைப் புகழ்தல் என்று எப்படி உரைப்பது?
- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (11-36) – ஸ்தானே ஹ்ருஷீகேச தவ ப்ரகீர்த்தயா - உன்னுடைய பெரும் கீர்த்தியில் உலகம் களிப்பது பொருத்தமே ஆகும்.

629. சிந்நஸம்சய:

இப்படியாக இவன் ஸௌசீல்யம் கொண்டவனாக இருப்பதால் - அவனை அடைதல், அவனை அறிதல், அவனை மகிழ்வித்தல் போன்றவை சுலபமோ அல்லது கடினமோ என்னும் சந்தேகங்களை நீக்குபவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (5-18) – தம் ஹ தேவம் ஆத்மபுத்தி ப்ரஸாதநம் - அவனைப் பற்றிய ஞானம் மற்றும் தெளிவான மனதை அளிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரனை வணங்குக.
- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (6-36) – த்வதந்ய: ஸம்சயஸ்யாஸ்ய சேத்தா ந ஹி உபபத்யதே - உன்னை விட்டால் வேறு யாரால் எனது சந்தேகங்களைப் போக்க இயலும்.

630. உதீர்ண:

எவ்விதம் சந்தேகங்களைப் போக்குகிறான்? கர்மம் காரணமாக உண்டாகின்ற சரீரத்தில் உள்ள கண்களாலும் நேரடியாகக் காணலாம்படியாக அவதரிப்பதால் ஆகும் (இராமன், க்ருஷ்ணன் போன்ற அவதாரங்கள்).

631. ஸர்வத: சக்ஷ:

இப்படியாக அவதாரங்கள் செய்வதால், நம்மைப் போன்றவர்களின் கண்களுக்கு நேராக நின்று அவற்றை நேராகக் கடாக்கிப்பவன். இதன் மூலம் தன்னைப் பற்றிய சந்தேகங்களைப் போக்குபவன் என்றாயிற்று. நேரே தெரிகின்ற ஒரு பொருள் குறித்து ஏதேனும் சந்தேகம் ஏற்படுமோ?

632. அநீச:

இது போன்றே அடியார்களுக்காக (அர்ச்சாவதார நிலையில்) திருமஞ்சனம், அலங்காரங்கள், கோஷ்டி போன்றவற்றுக்கு உடன்பட்டபடி உள்ளவன்.

633. சாச்வத: ஸ்திர:

இப்படியாக எப்போதும் நேரடியாகக் கண்கள் மூலம் கண்டு அனுபவிக்கும்படியாக, பலவிதமான அர்ச்சா விக்ரஹங்களைத் தனது திருமேனியாகக் கொண்டு, எப்போதும் மறையாமல் உள்ளவன். ஸாத்வத ஸம்ஹிதை – பிம்பா க்ருத்யா ஆத்மநா பிம்பே ஸமாகம்யாவ திஷ்டதி – தன்னுடைய அடியார்கள் வடிக்கின்ற பிம்ப ரூபங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, அந்த வடிவில் புகுந்து, அப்படியே நிலைப்பவன் – என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 124)

இப்படியாகக் கூறப்பட்ட பின்னர் தைத்திரீய உபநிஷத் (2-5) - ப்ரஹ்ம புச்சம் ப்ரதிஷ்டா - வாலாகவும் ஆதாரமாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மம் - என்பதால் கூறப்படுவது என்ன என்று உரைப்போம். இந்த வரியின் மூலம் - ப்ரியம், இன்பம், எல்லையற்ற ஆனந்தம் ஆகியவற்றின் இருப்பிடமாக உள்ளதால் இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் அவயவங்கள் என்பதும், இப்படிப்பட்டவற்றை அவயவங்களாகக் கொண்ட ஆனந்தமயன் தனித்தனியாகப் பிரித்துக் கூற இயலாதவன் என்பதும், இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே இங்கு கூறப்படுகிறது என்பதும் உணர்த்தப்பட்டது. ஆனந்தமயமாக உள்ளதைத் தவிர்த்து வேறு ஏதேனும் ஒரு வஸ்து ப்ரஹ்மம் என்று கொள்ளப்பட்டால், ஆனந்தமயமாக உள்ள இந்த வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒன்றே, அந்தராத்மாவான ப்ரஹ்மம் என்றாகும் - என்று கூறப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் இங்கு அது போன்று ஏதும் கூறப்படவில்லை.

ஆக இங்கு கூறப்படுவது என்ன? இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1-1) - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான் - என்ற வரியின் மூலம் உணர்த்தப்பட்ட ப்ரஹ்மம் என்பது, தைத்திரீயம் (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்மம் - உண்மை, ஞானம், எல்லையற்ற தன்மை கொண்டது ப்ரஹ்மம் - என்ற வரியின் மூலமாக, தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள அனைத்தைக் காட்டிலும் தன்னை வேறுபடுத்திக் காட்டும் தன்மைகள் உடையது - என்பது காட்டப்பட்டது. (அதாவது எந்தத் தன்மைகள் ப்ரஹ்மத்தை மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கின்றனவோ, அந்தத் தன்மைகளே - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்மம் - போன்ற வரிகளால் உணர்த்தப்படுகிறது என்று கருத்து). இதே ப்ரஹ்மம்தான், தைத்திரீயம் (2-1-1) - தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந: - அந்த ஆத்மாவிலிருந்து -

என்ற வரியில் உள்ள “ஆத்மா” என்ற பதத்தால் காட்டப்பட்டது. இதன் பின்னர், அனைத்திற்கும் அந்தராத்மாவாக உள்லதால் ப்ரஹ்மத்தின் ஆத்மத்வம் குறித்துப் படிக்கப்படும் ச்ருதி வரியானது, ப்ராணமயன் போன்ற பலவற்றையும் கூறி, ஒவ்வொன்றும் மற்றவற்றின் ஆத்மாவாக உள்ள தன்மையை விளக்குவதாக உள்ளது (அதாவது அந்நமயன் என்று அன்னத்தால் வளர்கின்ற சரீரம் கூறப்பட்டு, அதனைக் காட்டிலும் ஸுக்ஷ்மமாக உள்ளதும் அதனைத் தரிப்பதும் ஆகிய ப்ராணமயன் கூறப்படுகிறது. பின்னர் ப்ராணமயனைக் காட்டிலும் ஸுக்ஷ்மமான மனோமயன், அதனைவிட ஸுக்ஷ்மமான விஜ்ஞானமயன் போன்று கூறப்படுகிறது). இறுதியாக, தைத்திரீய உபநிஷத் (2-5-1) - அந்யோந்தர ஆத்மா ஆனந்தமய: - இதனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மாவானது ஆனந்தமயமாக உள்ளது – என்று கூறப்பட்ட வரியில் உள்ள “ஆத்மா” என்ற பதம் ஆனந்தமயன் என்று பொருள் கூறுவதாக உள்ளது. ஆகவே ஆனந்தமயன் என்னும் ஆத்மா என்ற பதத்தாலும் கூறப்பட்டது ப்ரஹ்மமே என்றாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 124)

மூலம் - 4. ஆழ்வார்கள் நாதமுனிகளுள்ளிட்டார்க்கு பகவத் ஸாக்ஷாத்காராதிகள் உண்டாயிருக்க, சிலர்க்கு இவையன்றிக்கே ஒழிகைக்குக் காரணம் - ப்ரபத்தி காலத்தில் பலஸங்கல்பத்தில் வைஷ்ணவம். ப்ராரப்த ஸுக்ருதவிசேஷமாகவுமாம். முன்பு கோலின பலாம்சம் ஸக்ருத்ப்ரபத்தியாலே ஸித்தமானாலும் கோலாத அம்சத்தைப் பற்றப் பின்பு தீவ்ரஸம்வேகம் பிறந்தார்க்குப் புந:ப்ரபத்தி பண்ணவுமாம்.

விளக்கம் - இந்த உலகில் ஆழ்வார்கள், நாதமுனிகள் போன்ற ப்ரபந்நர்களுக்கு மட்டும் இந்த உலகத்தில் அவர்கள் உள்ளபோதே பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டானது, ஆனால் மற்ற ப்ரபந்நர்களுக்கு அவ்விதம் உண்டாவதில்லை. இதன் காரணம் என்ன? ப்ரபத்தி செய்யும்போது கைக்கொள்ளும் ஸங்கல்பத்தினால் உண்டாகும் வேறுபாடே இதற்குக் காரணம் ஆகும் (அதாவது ஆழ்வார்கள் தங்களுக்கு பகவத் ஸாத்காரம் வேண்டும் என்று ஸங்கல்பம் செய்திருக்கலாம் என்று கருத்து). மற்றவர்களுக்கு ஏன் அவ்விதம் ஸங்கல்பம் செய்யவேண்டும் என்று தோன்றுவதில்லை என்றால் - ஆழ்வார்களுக்கு அந்த நேரத்தில் பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வ புண்யகர்மங்கள் காரணமாக இருக்கலாம். முன்னர் ஒருமுறை செய்த ப்ரபத்தியின் காரணமாக உண்டாகும் பலன் உறுதியே ஆகும்; ஆனால், அந்தப் ப்ரபத்தியின்போது கேட்காத ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து, பின்னர் மிகுந்த ஆர்வம் ஏற்பட்டது என்றால், அந்தப் பலனுக்காக மீண்டும் ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்யலாம் (அதாவது முதலில் ப்ரபத்தி செய்தபோது வேண்டிய பலனை எண்ணி, மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்து கேட்கக்கூடாது; ஆனால் வேறு பலன் கேட்டு மீண்டும் ப்ரபத்தி செய்யலாம் என்று கருத்து).

மூலம் - 5. வேறே சிலர் த்ருஷ்டார்த்த ப்ரபத்திகளிலே சில பலியாதொழியக் கண்டு ஸகலபல ஸாதநமான ப்ரபத்தியிலே அதிசங்கை பண்ணுவார்கள். அவர்களையும்

அல்லாத சாஸ்த்ரார்த்தங்களிற் படிக்கிலே கர்ம கர்த்தருஸாதந வைகுண்யத்தை வெளியிட்டுத் தெளிவிக்கவேணும். இங்கு கர்ம வைகுண்யமாவது மஹாவிச்வாஸாதிகள் குறைகை. கர்த்தரு வைகுண்யமாவது ப்ரபத்திக்குச் சொன்ன அதிகாரம் ந்யூநமாகை. ஸாதந வைகுண்யமாவது யதாசாஸ்த்ரம் ப்ரபத்யநுஷ்டாநத்துக்கு மூலமான ஸத் உபதேசாதிகள் இன்றிக்கே ஒழிகை. இவ்வைகுண்யங்களற ப்ரபத்தி பண்ணினபோது தத்பலங்களாகக் கோலின த்ருஷ்டங்களும் ஸித்திக்கக் காணா நின்றோம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர் ப்ரபத்தி செய்யும்போது செல்வம் போன்றவற்றைப் பலனாகப் பெறவேண்டும் என்று செய்யக்கூடும். ஆனால் அந்தப் பலன்களை அவர்கள் பெறாமல் இருக்கக்கூடும். இதன் காரணமாக அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்ல உபாயமாக உள்ள ப்ரபத்தியின் மீது அவர்கள் சந்தேகம் கொள்ளக்கூடும். இதனை நீக்குவது எப்படி? அவர்களுக்கு, ப்ரபத்தி அல்லாத மற்ற சாஸ்த்ரங்களைப் போன்றே ஒரு சில குறைபாடுகளால் பலன் கிட்டவில்லை என்பதைப் புரிய வைக்கவேண்டும். இந்தக் குறைபாடுகள் எவை? அவை - கர்ம வைகுண்யம், கர்த்தரு வைகுண்யம், ஸாதந வைகுண்யம் போன்றவை ஆகும். கர்ம வைகுண்யம் என்றால் ப்ரபத்தியில் உள்ள மஹாவிச்வாஸம் போன்ற முக்கியமான அங்கங்களில் ஏற்படும் குறைபாடுகள் ஆகும். கர்த்தரு வைகுண்யம் என்றால் ப்ரபத்திக்குத் தேவையான தகுதியில் ஏதேனும் குறைபாடுகள் ஆகும். ஸாதந வைகுண்யம் என்றால் ப்ரபத்தியைச் சாஸ்த்ர முறைப்படி கைக்கொள்வதற்கு அடிப்படையான ஆசார்ய உபதேசம் போன்றவை இல்லாமல் உள்ள நிலையாகும். இத்தகைய குறைகள் இன்றி செய்யப்படும் ப்ரபத்தி மூலம், ப்ரபத்தி செய்தவர்கள் தாங்கள் விரும்பிய பலனைப் பெறுவதை நாம் காணலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 80)

254. பயிநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீத காலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறொரிவது ப்ராப்தி பலமு மிதுவே யென்பது அநிமிஷரைப் பார்த்து உறகலுறகல் என்பதாய்க் கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும்.

அவதாரிகை – மற்றை யாழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம் கதாசித்தகமாகச் செய்தே இவர்க்கு நித்யமாகைக்கு நிதான மின்னதென்று தர்சிப்பிதார் கீழ்; இதுதானிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லும்படி தன்னை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (பய நிவர்த்தகங்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு ஸர்வேச்வரனை மங்களாசாஸநம் செய்தல் என்பது எப்போதாவது தோன்றுவதாக உள்ளதற்கும், பெரியாழ்வாருக்கு இந்த நிலை எப்போதும் உள்ளதற்கும் காரணத்தை அருளிச்செய்தார். இனி, இந்த மங்களாசாஸநம் என்பது இவருக்கு எப்போதும் உள்ளதை விரிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது தன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கென் வருகிறதோவென்று மறுகுகிற விவர் பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக மல்லவர்க்கத்தை அநாயாஸேந அழித்த தோள் வலியைக் காட்ட, அந்தத் தோள் வலியை நினைத்து மதியாதே அஸுர ராசஷுஸ யுத்தத்திலே புகுரில் என்னாகக்கடவது என்று அது தனக்கு பயப்பட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் தன் கடாஷுமே அமைந்திருக்கிற விவள்

“அகலகில்லேனிறையும்” என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதேயிருக்க நமக்கு வருவதொரு அமங்களங்களுண்டோ! என் செய்யப்படுகிறீர்! என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தைக் காட்ட, இச்சேர்த்தி தனக்கொரு தீங்குவரிற் செய்வதென் என்றஞ்சி, “மங்கையும் பல்லாண்டு” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது;

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனின் மென்மையான திருமேனியைக் கண்டு கலங்கிய பெரியாழ்வார், “இவனுக்கு என்ன ஆபத்து வருமோ”, என்று உருகினார். இவரது அச்சத்தைப் போக்கும்விதமாக அவன் மல்லர்களை மிகவும் எளிதாக அழித்த தனது தோள் வலியைக் காண்பித்தான். இதனைக் கண்ட இவர் அந்தத் தோள்வலியைப் பாராட்டாமல், அசுரர்களும் தேவர்களும் செய்கின்ற போரின் நடுவில் இவன் புகுந்தால், இந்தத் தோள்களுக்கு என்ன ஆகுமோ என்று அச்சம் கொண்டு, இந்தத் தோள்களுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்கிறார் (மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா - என்றது காண்க). ஒருவனுக்கு ஏற்பட்ட அமங்களங்கள் அனைத்தும் நீங்கவும், அவனிடம் இல்லாத மங்களங்கள் வந்து சேரவும் காரணமாக உள்ளவள் பெரியபிராட்டியார் ஆவாள்; அவள் நம்முடன், திருவாய்மொழி (6-10-10) – அகலகில்லேன் இறையும் என்று – என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் பிரியாமல் உள்ளபோது நமக்கு ஏதேனும் அமங்களம் ஏற்படுமோ என்று மஹாலக்ஷ்மியுடனான ஸம்பந்தத்தை இவருக்குக் காண்பித்தான். உடனே இவர், “இந்தச் சேர்த்திக்கு ஒரு தீமை ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது”, என்று எண்ணியவராக அச்சம் கொண்டு - மங்கையும் பல்லாண்டு - என்று மங்களாசாஸநம் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - இந்தப் பயத்தைப் பரிஹரிக்கக்காக இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்கு வாராதபடி கல்மதிளிட்டாப்போலே யிருக்கிற விவர்களைப் பாரீரென்று இரண்டட்டத்திலு மேந்தின ஆழ்வார்களைக் காட்ட, அவர்கள் தங்களுக்கொரு தீங்கு வரிற் செய்வதென் என்றஞ்சி, “சுடராழியும் பல்லாண்டு”, “பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது;

விளக்கம் – இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் இவருக்கு ஏற்பட்ட பயத்தை நீக்க எண்ணியவனாக, “நம்முடைய இந்தச் சேர்த்திக்கு எந்தவிதமான தீமையும் ஏற்படாத விதமாக, கற்கள் கொண்டு மதிள் சுவர் எழுப்பப்பட்டது போன்று, நமக்கு இருபக்கமும் இருக்கின்ற இவர்களைப் பாரீர்”, என்று கூறி சங்கு மற்றும்

சக்கரங்களைக் காண்பித்தான். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார், “இவர்களுக்கு ஒரு தீமை ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது”, என்று அச்சம் கொண்டவராக - சுடராழியும் பல்லாண்டு, பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு - என்று அவற்றுக்கும் மங்களாசாஸநம் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - அநந்ய ப்ரயோஜநதயா அநுகூலரான பகவச் சரணார்த்திகளை மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக் கொண்டவளவாலே பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ப்ரயோஜநாந்தர பரதயா ப்ரதிகூலரான கேவலரையும் ஐச்வர்யார்த்திகளையும் திருத்தி மங்களாசாஸநத்துக் காளாம்படி யநுகூலராக்கிக் கொள்வது;

விளக்கம் - “ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது” என்றால் என்ன? ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகள் தவிர மற்ற எந்தவிதமான பயன்களையும் விரும்பாமல் உள்ளதால், அநுகூலர்களாக ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளைப் பணிந்து நிற்பவர்களைத் தனது மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக் கொள்கிறார் (இதனை - வாழாட்பட்டு உள்ளீரேல் - என்பதில் காண்க). ஆயினும் இவர் மனம் சமாதானம் அடையவில்லை. ஆகவே மற்ற பலன்களை எண்ணுவதால் ப்ரதிகூலராக உள்ள கைவல்ய நிஷ்டர்களையும், செல்வத்தை விரும்புகிறவர்களையும் திருத்தி, தன்னுடைய மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாக நிற்கும்படியாக அவர்களையும் அநுகூலராக்குகிறார் என்று கருத்து. இதனை - ஏடு நிலத்தில் - என்ற பாசுரத்தில் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - “இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” இத்யாதியாலே கீழ்க் கழிந்த காலத்தி லவன் செய்த அபதாநங்களுக்குப் பிற்காலத்திலே ஸமகாலத்திற் போலே வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; “சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்று பகவத் ப்ராப்திக்குப் பலமுமிந்த மங்களாசாஸநமே யென்பது;

விளக்கம் - “அதீத காலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது” என்றால் என்ன? திருப்பல்லாண்டு (5) - பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும் - என்பது போன்ற பாசுரங்கள் மூலம், இதற்கு முன்பு கடந்து சென்ற காலங்களில் இவன் செய்தருளின செயல்களைக் கண்டார்; ஆனால் அதனை எண்ணி, பிற்காலத்தில், அதே காலத்தில் வாழ்கின்றவர் போன்று வயிறு

கலங்கி மங்களாசாஸநம் செய்தல் என்பதாகும். “ப்ராப்தி பலமு மிதுவே யென்பது” என்றால் என்ன? திருப்பல்லாண்டு (12) – சூழ்ந்து இருந்து ஏத்துவர் பல்லாண்டே - என்று கூறுவது போன்று ஸர்வேச்வரனைப் பரமபதத்தில் சென்று கிட்டுவது என்ற பலனும் இப்படி மங்களாசாஸநம் செய்தலே ஆகும் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - “ஸ்நேஹா தஸ்த்தாநரசுஷா வ்யஸநிபிரபயம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்க்யை” என்கிறபடியே - அஸ்தாந ரசுஷா வ்யஸநிகளாகையாலே அநிமிஷராயிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்கள் முதலானாரைப் பார்த்து குணவித்தராய் நஞ்சுண்டாரைப் போலே உந்தாமை யறியாதிருத்தல் அநுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்ய பரராயிருத்தல் செய்யாதே உணர்ந்து நோக்குங்கோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க் கொண்டு இம்மங்களாசாஸநமே வருத்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

விளக்கம் - “அநிமிஷரைப் பார்த்து உறகலுறகல் என்பதாய்” என்றால் என்ன? ஸ்ரீகுணரத்நகோசம் (24) – ஸ்நேஹா தஸ்த்தாநரசுஷா வ்யஸநிபிரபயம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்க்யை - ஸர்வேச்வரன் மீது கொண்ட அன்பினால், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அவனைக் காப்பாற்றுவதில் மட்டுமே ஈடுபட்டு நிற்கும் சார்ங்கம் என்னும் வில், சுதர்சன சக்கரம், நந்தகம் என்ற வாள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டு, நஞ்சுண்டவர்கள் போன்று உங்களை அறியாமல் மயங்கி நிற்பதோ அல்லது அவனை அநுபவிக்கத் தொடங்கி, கைங்கர்யம் செய்தபடி உங்களை ஈடுபடுத்தி மெய்மறந்து நிற்பதோ செய்யாமல், அவனைக் காப்பாற்றுவதில் மட்டுமே நோக்கம் கொண்டு இருங்கள் - என்று பலமுறை பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-9) - உறகல் உறகல் உறகல் - என்று கூறித் திருப்பல்லாண்டு பாடுதலையே மேன்மேலும் செய்தபடி இருப்பார் என்று பொருள்.

255. அல்லாதவர்களைப்போலே கேட்கிறவர்களுடையவும்
சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கை யன்றிக்கே
ஆளுமாளாரென்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று
பாஷ்யகாரருமிவரு முபதேசிப்பது.

அவதாரிகை - இப்படி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆள் தேடி ப்ரதிகூலரைய நுகூலராக்குகைக்குப் பண்ணுகிற வுபதேசம் திருப்பல்லாண் டொன்றிலுமன்றோ வுள்ளது, மேலிவ ருபதேசித்த விடங்களில் அல்லாதா ருபதேசத்திற்காட்டில்

வ்யாவ்ருத்தி என்? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவர்களைப்போலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் திருப்பல்லாண்டு பாடுவதற்காக ஆளைத் தேடியபடி ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக மாற்றுவதற்கு இவர் செய்கிற உபதேசம் என்பது திருப்பல்லாண்டு என்னும் பிரபந்தத்தில் மட்டுமே உள்ளது அல்லவோ? இந்தப் பிரபந்தத்தைத் தொடர்ந்து இவர் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களில் உள்ள உபதேசங்களில், மற்ற ஆழ்வார்கள் செய்த உபதேசங்களை காட்டிலும் வேறுபாடு என்ன உள்ளது என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பரோபதேசத்தில் வந்தால், மற்றும்ள்ள ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும் போலே உபதேசிக்கிறவர்த்தங் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாத்ய ஜ்ஞாநத்தாலே நற்றுணையான பகவத்விஷயத்தை அகன்று திரிகையால் வந்த தனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பகவத்குணா நுஸந்தாந தசையிலே “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணுகைக்கு உசாத்துணை யில்லாமையால் வந்த தனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே,

விளக்கம் - “அல்லாதவர்களைப்போலே” என்றால் - மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது மற்ற ஆழ்வார்கள் மற்றும் ஆசார்யர்கள் போன்று - என்று பொருள். “கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கையன்றிக்கே” என்பதன் பொருள் - இவரது உபதேசத்தைக் கேட்ட பின்னரும் ஸம்ஸாரிகள் எல்லையற்ற காலம் அறிவற்ற நிலையிலேயே உள்ளதால், தங்களுக்குச் சிறந்த துணையாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை விட்டு அவர்கள் அகன்று செல்கின்றனர்; இதனால் அவனுக்குத் தனிமை ஏற்படுகிறது; மேலும் ஸர்வேச்வரனின் குணங்களை எண்ணியபடி ஒருவருக்கொருவர் அதனைக் குறித்துப் பேச முற்படும்போது தகுந்த துணையின்றி அடியார்களுக்குத் தனிமை ஏற்படுகிறது; இந்தத் தனிமைகளை நீக்குவது எப்படி என்று உபதேசிக்காமல், ஸர்வேச்வரனின் மென்மையை மட்டுமே எண்ணியபடி பெரியாழ்வார் உள்ளார்; ஆகவே இவர் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, மற்றவர்கள் யாரும் மங்களாசாஸநம் செய்யாதவர்கள் என்றே இவருக்குத் தோன்றுகிறது.

வ்யாக்யானம் - ஸௌகுமார்யா நுஸந்தாந்தாலே வயிறுமறுகின ஆழ்வார் ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தில், அடைய அந்யபரராய்த் தோற்றுகையாலே, உபயவியூதியிலும் பரிகைக்காளில்லை, தம் வாசியறிந்து பரிந்து நோக்குகைக்கு ஓராளு மாளுகிறிலரே யென்று பேசும்படி யிருக்கிற நிரதிசய ஸௌகுமார்ய யுக்தனான ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமை தீர மங்களாசாஸநத்துக்கு இவர்கள் ஆளாகவேணுமென்னுமிதுவே ப்ரயோஜநமாக வாய்த்து, ப்ராமாணிகரான வாசார்யர்களில் பாஷ்யகாரரும் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களி லிவ்வாழ்வாரு முபதேசித்தருளுவ தென்கை. ஆகையால் இவ்வாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக்க உபதேசிக்குமிடமெல்லாம் மங்களாசாஸ நார்த்தமாக வென்னக் குறையில்லையென்று கருத்து. எம்பெருமானா ரென்னாதே, பாஷ்யகாரரென்றது – ஸ்ரீபாஷ்ய முகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய நிர்ணயம் பண்ணி யருளினவ ரென்னும் வைபவந் தோற்றுகைக்காக.

விளக்கம் - “ஆளுமானாரென்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காக வாயிற்று பாஷ்யகாரருமிவரு முபதேசிப்பது” என்றால் என்ன? திருவாய்மொழி (8-3-3) – ஆளும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டிலும் உள்ளவர்களில் ஸர்வேச்வரனாகிய என்னைப் பரிவதற்கு யாரும் இல்லை; எனது மென்மையை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து அன்புடன் நோக்குவதற்கும் யாரும் இல்லை” என்று கூறும்படியாக இருக்கின்ற ஈடில்லாத மென்மை கொண்ட ஸர்வேச்வரனின் வருத்தம் என்பது விலகும் பொருட்டு மங்களாசாஸநம் செய்வதற்கு, மற்ற ஆழ்வார்களையும் ஆளாக்கவேண்டும் என்பதே தாங்கள் பெறும் பயன் என்று கருதினர். யார் இவ்விதம் கருதினர் என்றால் - தகுந்த ப்ரமாணங்கள் கொண்டே எதனையும் நிலைநிறுத்தும் ஆசார்யர்களில் முக்கியமானவரான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மற்றும் மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற பெரியாழ்வார் ஆகியோர் ஆவர். ஆகவே பெரியாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக மாற்ற முயற்சிக்கும்போது உபதேசம் செய்த அனைத்துமே அவர்களை மங்களாசாஸநத்தில் ஈடுபடுத்தும் முயற்சியே என்று கொள்வதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. எம்பெருமானார் என்று உரைக்காமல் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் என்றது ஏன்? ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் மூலம் வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்ட அனைத்தையும் உள்ளது உள்ளபடி நிரூபித்து அருளியவர் என்பது புலப்படவே ஆகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 90)

முதற்பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி

ஓடும்புள் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே நிரதிசய போக்யனென்றார். இதில் அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார். ஸௌலப்யமாவதென்? ஸௌசீல்யமாவதென்? ஆர்ஜவமாவதென்? என்னில்: ஸௌலப்யமாவது ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கையாக உடையவன், அங்கு நின்றும் ஸம்ஸாரி சேதநர் நின்ற இடத்தே வந்து அவதரித்து எளியனாகை. ஸௌசீல்யமாவது - இப்படித் தாழவிட்டால், “சிறியாரளவில் நம்மைத் தாழவிட்டோமே” என்று தன் திருவுள்ளத்திலும் இன்றிக்கேயிருக்கை. இனி ஆர்ஜவ குணமாவது - இப்படி பொருந்தினால், நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராதே பலவகைபட்ட சேதநரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் போன வழி தனக்கு வழியம்படி, தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியனாய்ப் பரிமாறுகை. “குணவாந்” என்று ஸௌசீல்ய குணத்தைச் சொல்லாநிற்கச் செய்தாரிறே. “ருஜு:” என்று ஆர்ஜவ குணத்தைப் பிரிய அருளிச்செய்தாரிறே. “இத்திருவாய்மொழிதான் ஸர்வேச்வரனுடைய ஐச்வர்யத்தைச் சொல்லுகிறது” என்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, ஈச்வரத்வ லக்ஷணம் சொல்லுகிறது” என்பாருமுண்டு. அன்றிக்கே, “கீழே, ‘பாடியிளைப்பிலம்’ என்றார்; அப்படியே பாடி அநுபவிக்கிறார்” என்பாரும் உண்டு. “ஆர்ஜவகுணம்

சொல்லுகிறது” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. “பத்தர், முக்தர், நித்யர்” என்று சேதநர்க்கு ஒரு த்ரைவித்யம் உண்டிதே. த்ரிவித சேதநரோடும் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் தன் நினைவிலே வரும்படி பண்ணுகையன்றிக்கே, நீரேறா மேடுகளிலே விரகாலே நீர் ஏற்றுவாரைப் போலே தன்னை அவர்களுக்கு ஈடாக அமைத்துப் பரிமாறும் என்னும் அவ்வழியாலே இவனுடைய ஆர்ஜவ குணம் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரன் எல்லையற்ற இன்பம் கொண்டவன் என்றார். இந்தத் திருவாய்மொழியில் அவனுடைய ஆர்ஜவ குணத்தை உரைக்கிறார். ஆர்ஜவம் என்றால் எண்ணுவது, உரைப்பது, செய்வது என்ற மூன்றும் வெவ்வேறாக முரண்பட்டபடி இல்லாமல், மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தி, ஒரே போன்று இருப்பதாகும். இதனை (1-8-1) - புள்ளேறி ஓடும், (1-8-1) - தண்துழாய் சூடும், (1-8-11) - நீர் புரைவண்ணன் - போன்றவற்றைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு உரைக்கிறார். ஸௌலப்யம், ஸௌசீல்யம், ஆர்ஜவம் என்பவை என்ன? “பத்துடை அடியவர்” திருவாய்மொழியில் ஸௌலப்யம், வளவேழலகு என்பதில் ஸௌசீல்யம் உரைத்தார். எல்லாம் ஒரே போன்றுதானே உள்ளது, இவற்றுக்கு இடையே என்ன வேறுபாடு உள்ளது என்று எழக்கூடிய சந்தேகத்தை நீக்க அருளிச்செய்கிறார். ஸௌலப்யம் என்றால் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை தான் வீற்றுள்ள சபையாக இவன் கொண்டுள்ளபோதிலும், அங்கிருந்து புறப்பட்டு, ஸம்ஸாரிகள் உள்ள இடத்தில் அவதாரம் செய்து, அவர்கள் அளவிற்கு தான் எளியவனாக நிற்பது ஆகும். ஸௌசீல்யம் என்றால் - இந்த அளவிற்கு எளியவனாக வந்து நின்ற பின்னர், “இவர்கள் இத்தனை தாழ்ந்தவர்கள் ஆயிற்றே. இவர்கள் அளவிற்கு நாம் நம்மைத் தாழ்மையாக்கிக் கொண்டுவிட்டோமே”, என்று தனது மனதில் எண்ணாமல் இருத்தல் ஆகும். அல்லது தாழ்ந்தவர்களுடன் வேறுபாடு இன்றி கலந்து பழகுவது சீலம், அப்படிக்க கலப்பது தனக்குப் பயன் உள்ளதாக இருக்கிறது என்று எண்ணுவது ஸௌசீல்யம் என்றும் உரைக்கலாம். ஆர்ஜவம் என்றால் - எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றும் ஒத்துப் போகாமல் உள்ள சேதநர்கள் மத்தியில் இவன் கலந்து பழகுகிறான்; அப்போது தனது ஸ்வரூப ரூப குண விசேஷங்களை சுருக்கிக்கொண்டும், தன்னை அவர்களுக்கு ஏற்றவனாகக் காண்பித்துக் கொண்டும் உள்ளான்; அதாவது அவர்கள் செல்லும் வழியில் தன்னை மாற்றிக் கொண்டு செல்லுதல் ஆகும். ஸௌசீல்யம் மற்றும் ஆர்ஜவம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே வேறுபாடு உண்டு என்பதை ஸ்வாமி ஆளவந்தாரின் ச்லோகங்கள் மூலம்

காண்பிகிறார். ஸ்தோத்ரத்தில் (18) – வசீ வதாந்யோ குணவாந் ருஜு: - என்று உரைத்தமை காண்க; அதாவது குணவாந் என்று முதலில் ஸௌசீல்ய குணத்தை உரைத்து, தொடர்ந்து ருசு: என்று ஆர்ஜவ குணத்தையே உரைத்தார். இந்தத் திருவாய்மொழி, ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வத்தை உரைக்கிறது என்று சிலர் கூறுவர். அல்லது பரத்வத்துக்கான இலக்கணத்தை உரைக்கிறது என்று சிலர் கூறுவர். அல்லது “பாடி இளைப்பிலம்” என்று கடந்த திருவாய்மொழியில் உரைத்தார்; அது போன்றே பாடி அனுபவிக்கிறார் என்றும் சிலர் பொருள் கொள்வர். இந்தத் திருவாய்மொழி ஆர்ஜவ குணத்தை உரைக்கிறது என்று ஸ்வமி பராசரபட்டர் உரைப்பார். எப்படி? பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்றுள்ள மூன்றுவிதமான சேதநர்களுடன் தான் கலந்து நிற்கும்போது, அவர்கள் தன்னுடைய நிலையில் வரும்படிச் செய்யாமல், நீரானது தகுந்த கருவிகள் மூலம் மேடான இடத்திற்கு ஏறுவது போன்று, தன்னை அவர்களுக்கு ஈடாகப் பரிமாறிக் கொள்ளுவதால் ஆர்ஜவகுணம் கொண்டவன் என்கிறார்.

1-8-1. ஓடும் புள்ளேறி சூடுந்தண் துழாய்
நீடு நின்றவை ஆடும் அம்மானே.

பொருள் – இயல்பாகவே நமக்கு ஸ்வாமியாக உள்ளவன், பெரிய திருவடியான கருடன் மீது உலாவிப்படி இருப்பான்; களைப்பை ஆற்றுகின்ற துளசிமாலையை அணிந்தபடி இருப்பான்; காலம் என்ற தத்வம் உள்ளவரை நிலையாக உள்ள வஸ்துக்களுக்குள் கலந்து நிற்பான்.

அவதாரிகை - நித்யவியூதியிலுள்ளாரோடே செவ்வியனாய்ப் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது; அவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையிறே; அவர்கள் பலராய் ருசி பேதமுண்டானால் அவர்கள் நினைவு அறிந்து பரிமாறவே அங்கும் ஆர்ஜவகுணம் ஏறுமிறே.

விளக்கம் - நித்யவியூதியில் உள்ளவர்களுடன் செவ்வியனாகக் (செம்மை என்பது ஆர்ஜவத்தின் தமிழ்ச் சொல்லாகும்; அதாவது அந்த குணம் கொண்டவனாக) கலந்து நிற்கிறான் என்பதை உரைக்கிறார். ஆனால் அங்குள்ள யாருக்கும் செவ்வைக்கேடு (எண்ணம், செயல், சொல் ஆகியவை ஒத்துப் போகாமல் இருத்தல்) என்பது இல்லையே! அப்படி உள்ளபோது அங்கு ஏன் இவனது ஆர்ஜவகுணம்

வெளிப்படவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அவர்கள் பலராக உள்ளதால், அவர்களுக்குள்ள ருசியில் பேதம் உண்டு; எனவே அவர்களின் எண்ணம் அறிந்து கலப்பதற்கு ஆர்ஜவகுணம் அவசியம் தேவை என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (ஓடும் புள்ளேறி) புள்ளேறி ஓடும்; பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியா நிற்கும். மணிஷிக்கு ஸ்தந பரிரம்பணம்போலே, தன்னை மேற்கொண்டு நடத்துவது அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே வாஹநத்துக்கு; பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமதுதான் அவ்வியூதியிலுள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூப லாபத்துக்காகவுமாயிருக்குமிறே. “த்வதங்கரி ஸம்மர்த்தகிணாங்கசோபிநா”. காமிநியானவளுக்கு போக சிஹ்நங்கள் தாரகமாமோபாதி, திருவடிகள் உறுத்துகையால் வந்த தழும்பு இவனுக்கு தாரகமாயிருக்குமிறே.

விளக்கம் - (ஓடும் புள்ளேறி) - பெரியதிருவடியான கருடன் மீது ஏறிச் செல்வான். இதன் மூலம் ஆர்ஜவகுணம் வெளிப்படுவது எப்படி? பெரியதிருவடி ஸர்வேச்வரனிடம், “இப்போது அடியேன் மீது அமர்ந்து கொண்டு ஸஞ்சாரம் செய்யவேண்டும்”, என்று கூறினால், அதனை மறுத்துப் பேசாமல், “அப்படியே ஆகட்டும்”, என்று ஏறிக் கொள்ளுதல் ஆர்ஜவமே ஆகிறது. ஆனால் இவன் ஏறி அமர்தல் என்பது வாகனத்திற்குச் சுகமை என்ற துன்பமே ஆகும் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். மனைவியை அணைத்துக் கொள்ளுதல் அவளுக்கு இன்பம் அளித்தல் போன்று, தன் மீது ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளுதல் என்பது வாகனமாகிய கருடனுக்கு விருப்பமான ஒன்றே ஆகும். ஆனால் பெரியதிருவடி மீது எழுந்தருளுதல் என்பது நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுக்க அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்குச் சமாதானம் உரைக்கிறார். அவன் மீது எழுந்தருளுதல் என்பது பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுக்க மட்டும் அல்லாமல், கருடனின் ஸ்வரூப லாபத்திற்கும் ஆகும். ஸ்தோத்ரரத்னம் (41) – த்வதங்கரி ஸம்மர்த்தகிணாங்கசோபிநா - ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளால் அழுத்தப்பட்ட தழும்பு தன் மீது உள்ளதைக் கண்டு மகிழ்ந்து – என்று உரைத்தது காண்க. இதனால், காமத்தில் விருப்பம் கொண்ட ஒரு பெண்ணிற்குத் தனது ஸ்தனங்களில் ஏற்பட்ட தழும்புகள் எவ்விதம் தாரகமாக இருக்குமோ அது போன்று, ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளின் உராய்தல் காரணமாக ஏற்படும் தழும்புகள் கருடனுக்குத் தாரகமாக உள்ளன என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (சூடும் தண்டுழாய்) “இப்போதே பறித்துத் திருக்குழலிலே வளையமாக வையாதொழியில் செவ்வியழியும்” என்னுமளவிலே அப்போதே பறித்துத் திருக்குழலிலே வைக்கும். இதுக்குச் சைதந்யமுண்டோ? என்னில்; “சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாசைச்ச” என்னக் கடவதிறே. சில சேதநர் புள்ளாயும் துழாயாயும் அங்குத்தைக்கு உறுப்பாய் வர்த்திக்கிற படியிறே. விரோதி சைதந்யமே கழிந்தது; ராஜஸந்நிதியில் வர்த்திப்பார் கூனர் குறளராய் வர்த்திக்குமோபாதியிறே; கர்மநிபந்தநமாகப் பரிக்கரஹித்த சரீரங்களுமன்றே; இச்சையாலே பரிக்கரஹிக்கிற இத்தனையிறே. இவ்வியூதியில் திர்யக்ஸ்தாவரங்களாமவை கர்மத்தாலேயாயிருக்கும்; அங்கு ஸ்வேச்சாதீநமாயிருக்கும் பரிக்கரஹித்த சரீரங்கள். ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ ருசிபேதமும் செவ்வைக்கேடும் உள்ளது; நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசி பேதமில்லை; செவ்வைக் கேடுமில்லையே; அவர்களுடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறுகையாவதென்? என்னில்; எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றையாகிலும், அவ்விஷயந்தன்னில் வருத்தி பேதத்தாலே ருசி பேதமுண்டாம்.

விளக்கம் - (சூடும் தண்டுழாய்) - துளசியை அந்த நொடியில் பறித்து, சட்டென்று தனது திருக்குழலில் வைத்துக் கொள்ளவில்லை என்றால் அழகு இழந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்து, பறித்தவுடன் தனது திருக்குழலில் வைத்துக்கொள்வான். ஆனால் இவ்விதம், “பறித்தவுடன் சூடிக்கொள்ளவில்லை என்றால் அழகு குலைந்துவிடும்” என்னும் அறிவு துளசிக்கு உண்டா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாசைச்ச - ஸர்வேச்வரனின் மாலைகள், ஆபரணங்கள், வஸ்திரங்கள் போன்ற பலவும் அவனது திருமேனிக்கு ஏற்றபடியாக, ஞானத்துடன் கூடியவையாக, எதன் துணையும் அவசியம் இன்றி தாங்களாகவே ப்ரகாசிக்கின்றன - என்று கூறியது காண்க. இவ்விதம் கொண்டால், துளசி போன்றவையும் நித்யஸூரிகள் என்றாகிறது; நித்யஸூரிகள் தாவரம், விலங்கு முதலானவை போன்று உள்ளதற்கு என்ன காரணம் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு சில நித்யஸூரிகள் பறவை, துளசி போன்று அங்கு உள்ளதற்குத் தேவையான தன்மையுடன் உள்ளனர். இவ்விதம் தாவரம், விலங்கு போன்ற சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டால், ஸர்வேச்வரனால் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்னும்போது அவர்களின் ஞானம் போன்றவை கழிந்துவிடாதோ, அசேதன சரீரம் எடுக்கும்போது அறிவு அதிகரிக்குமோ என்று சந்தேகங்கள் எழலாம். இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார். அவனுக்கு சேர்ந்தபடி இன்பம் அனுபவிக்கவல்ல நிலைக்கு

விரோதியாக உள்ள அறிவு மட்டும் கழிந்துவிடுகிறது; ஆனால் அந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க ஏற்றதாக உள்ள ஞானம் அப்படியே உள்ளது என்கிறார். அரச சபையில் கூனர்களும், வாமனர்களும் உள்ளது போன்று ஆகும். துளசி, கருடன் போன்ற வடிவில் சரீரம் கொண்டது கர்மங்களின் காரணமாக அல்லவே, விருப்பத்தின் காரணமாகவே ஆகும். இந்தப் பூமியில் மட்டுமே அனைத்து சரீரங்களும் கர்மத்தின் காரணமாக ஏற்பட்டதாக உள்ள; அங்கு அனைத்து சரீரங்களும் அவரவர்களின் இச்சையால் எடுக்கப்பட்ட வடிவமே ஆகும். ஆனால் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மட்டுமே ருசியில் வேறுபாடும், எண்ணம் - சொல் - செயல் ஆகியவற்றில் முரணாக உள்ள நிலையும் காணப்படுகிறது; நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்கும் விஷயம் ஒன்று மட்டுமே என்பதால் அவர்களது ருசியில் வேறுபாடு இருக்காது, அவர்களது எண்ணம் - சொல் - செயல்களில் முரண்பாடுகளும் இருக்காது; இப்படி உள்ளபோது அவர்களுடன் இவ்விதம் செம்மையுடன் கலந்து பழகவேண்டிய அவசியம் என்ன? அங்கு அனைவரும் அனுபவிக்கின்ற விஷயம் ஒன்றாக உள்ளபோதிலும், அவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தின் வகைகள் பலவாக உள்ளதால், ருசியில் வேறுபாடு உள்ளது என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (நீடுநின்று) கர்மாநுகூலமாகிலிறே அநித்யமாவது; ஸ்வரூபாநுரூபமான பரிமாற்றமாகையாலே இதுதான் நித்யமாயிருக்கும். அவனுக்கு இவர்களை ஒழியச் செல்லாது; இவர்களுக்கு அவனையொழியச் செல்லாது. (அவை) “புள்” என்றும், “துழாய்” என்றும் சொல்லுகையாலே “அவை” என்கிறது. (ஆடும்) அவற்றொடே பரிமாறும் என்னாதே அவை ஆடுமென்கிறது - ஸர்வேச்வரனுக்கு அவர்களோடு அணையுமது, விடாயர் மடுவிலே புக்கு ஆடினாற்போலேயிருக்கையாலே. (அம்மானே) நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறும்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்து, இப்படி பரிமாறும்.

விளக்கம் - (நீடுநின்று) - கர்மங்களின் காரணமாக வந்த எதுவும் அழிந்துவிடும்; ஆனால் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியாக வந்த பரிமாற்றம் என்பதால் நித்யமாக இருக்கும். அவர்களுக்கு இவனை விட இயலாது, இவனாலும் அவர்களை விட இயலாது. (அவை) - நித்யஸூரிகளை “அவை” என்று அஃறிணையில் உரைக்கலாமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “புள்”, “துழாய்” என்று கூறியதால் “அவை” என்று உரைத்தார். (ஆடும்) - “அவர்களுடன் கலந்து

பழகி நின்றான்” என்று கூறாமல், “ஆடும்” என்று ஏன் கூறினார்? மிகுந்த தாகம் எடுத்தவர்கள் தண்ணீர் நிறைந்த மடுவில் புகுந்து குதிப்பது போன்று இவனுக்கு அவர்களுடன் கலப்பது உள்ளதால், “ஆடும்” என்றார். (அம்மானே) – நித்யஸூரிகள், நித்யஸம்ஸாரிகள் என்று அனைவரிடமும் ஏற்றத்தாழ்வு காணாமல் ஒரே போன்று பழகுகிறான்; அனைவரிடமும் ஏற்றத்தாழ்வு பாராமல் ஒரே போன்று பழகுகிறான்; அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ளபோதிலும், இவ்விதம் பழகுவதால் “அம்மான்” என்றார்.

1-8-2. அம்மானாய்ப் பின்னும், எம்மாண்புமானான்
வெம்மாவாய் கீண்ட செம்மாகண்ணே.

பொருள் – அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாகிய அவன், கொடிய குதிரையின் வாயைப் பிளந்தான். சிவந்த, பெரிய கண்களைக் கொண்டவனாகிய க்ருஷ்ணன் அனைத்து மேன்மைகளையும் கொண்டிருந்தாலும், அனைத்து அவதாரங்களிலும் அழகுடையவன் ஆவான்.

அவதாரிகை - இப்பாட்டு, நித்யவிபூதியில் நின்றும் வந்து அவதரித்து விரோதிகளைப் போக்கி ஸம்ஸாரிகளுடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - நித்யவிபூதியில் இருந்து வந்து, இங்கு அவதரித்து, ஸம்ஸாரிகளின் விரோதிகளை நீக்கி, அவர்களுடன் செம்மையுடன் பழகும் தன்மையை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அம்மானாய்) இப்படி ஸர்வாதிகளையிருந்து வைத்து. (வெம்மாவாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்புமானான்) வெவ்விதான மாவுண்டு - கேசி, அதினுடைய வாயைக் கிழித்துப் பொகட்ட. கேசி, வாயை அங்காந்து கொண்டு வந்து தோற்றினபோது கண்ட ஸ்ரீநாரதபகவான் “ஐகதஸ்தமிதம்” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்து விழுந்தானிறே; அவனுக்குத் தக்காலத்தில் பிறந்த பயம்; அவன் பட்டுப்போகச் செய்தேயும், ஸம்ருதிஸமயத்திலே அஞ்சுகிறார் இவர். (செம்மாகண்ணே) விரோதி போகையால் வந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களையுடைய

க்ருஷ்ணன். (பின்னும் எம்மாண்புமனான்) அவ்வவதாரத்திலே பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே அதுக்கு மேலே அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினான். “பஹுநி” என்கிறபடியே. மாண்பு என்று அழகு; பரத்வத்திலும் மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தால் வந்த அழகைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (அம்மானாய்) - இப்படியாக அனைவரையும் நியமிப்பவனாக உள்ளவன். (வெம்மாவாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்புமனான்) - கொடியகேசி; அந்தக் குதிரையின் வாயைக் கிழித்து எறிய. கேசியின் வாயைத் திறந்தபடி கொண்டு வந்து நின்றபோது, நாரதர் - ஜகத் அஸ்தமிதம் - உலகமே அழியப்போகிறது - என்று அச்சத்துடன் வந்து நின்றார். அந்த நேரத்தில் நாரதருக்கு ஏற்பட்ட பயம் என்பது, அந்த அசுரன் அழிந்த பின்னரும் அந்த நிகழ்வு பற்றி எண்ணிய ஆழ்வாருக்கு இப்போது ஏற்பட்டது. (செம்மா கண்ணனே) - அடியார்களின் விரோதியை அழித்ததால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி என்பதன் காரணமாகச் சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன். (பின்னும் எம்மாண்புமனான்) - அந்த அவதாரத்துடன் நின்றாவிடாமல் மேலும் பல திரு அவதாரங்கள் செய்தான். கீதை (4-5) - பஹுநி - நான் பலவாகப் பிறக்கிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். மாண்பு என்றால் அழகு; அதிமாநுஷ செயல்களால் ஏற்பட்ட ஸௌலப்யம் போன்றவை இவனுடைய பரத்வத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தே காணப்படும்; அதன் மூலம் ஏற்பட்ட அழகை உரைக்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 54)

51. மலைகொண்டு மத்தாவரவாற்சுழற்றிய மாயப்பிரான்

அலைகண்டு கொண்ட வழதங் கொள்ளாதுகடல் பரதர்

விலைகொண்டு தந்த சங்கமிவை வேர்த்துழாய் துணையாத்

துலைகொண்டு தாயங்கிளர்ந்து கொள்வானொத் தழைக்கின்றதே.

பொருள் - மந்த்ரமலையை மத்தாக வைத்துக்கொண்டு, வாஸுகி என்ற நாகத்தைக் கயிறாக வைத்துக்கொண்டு, கடலைக் கடைந்து, வியக்க வைக்கும்படியாக பெரும் உதவிகள் செய்த ஸர்வேச்வரன், கடலாகிய தன்னில் உள்ள அலைகள் எழும்படியாகச் செய்து எடுத்து அமிர்தத்தை அந்தக் கடல் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. மாறாக அந்தக் கடல் செய்வது என்ன? ஸர்வேச்வரனுடைய துளசிமாலையின் துணையைக் கொண்டு வருகின்ற அந்தக் கடல் செய்வது என்னவென்றால் - முத்து வியாபாரிகள் என்னிடம் தக்க விலை பெற்றுக்கொண்டு எனக்கு அளித்த இந்த வளையல்களை, பங்காளி உரிமை கொண்டாடுவது போன்று என்னை முடிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், பெற்றுக் கொள்ளும் பொருட்டு, பெரும் ஓசை கொண்டு அழைக்கிறது.

அவதாரிகை - இவன் வந்து கிட்டுவதற்கு முன்னே கடலோசை வந்து செவிப்பட்டு பாதகமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. பதினாலாண்டு கூடிப்போன வழியையொரு பகலே வாரா நிற்கச் செய்தே, க்ரமப்ராப்தி பற்றாமை நடுவே திருவடியை வரக் காட்டினாரிறே. அப்படியே இங்கோரான் வாராவிட்டால் கண்டதெல்லாம் பாதகமாமிறே. "ஸங்கத்யா பரத: ஸ்ரீமாந் ராஜ்யேநார்த்தீ ஸ்வயம்பவேத்". ஐயர்

நியமிக்க ஆச்சியுடைய வர வ்யாஜத்தாலே நாம் ராஜ்யத்தைத் தனக்கே கொடுத்துப் போரச் செய்தேயும் நம்மைப் பின்தொடர்ந்து வந்து, “சொன்ன நாள் எல்லை கழிந்தாற் பின்னையொருஷணம் நான் தாழ்க்கில் தன்னைக் கிடையாது” என்னும்படி நம்நெஞ்சிலே படுத்திப்போனான் இன்று நாம் சென்று கிட்டினால் பதினாலாண்டு பிரிந்து கண்ட ஹர்ஷத்தாலே “நீ முடி சூடு” என்றால் “அல்லேன்” என்னாதே அத்தையிசையப் பெறுவது காண். ஐயர் நம்மை முடிசூட்டப் பாரித்துப் பெறாதேயொழிந்த விழவு நாம் பிள்ளையை முடிசூட்டிக் கண்டு தீரப் பெறுவது காண். “சநைர் ஜகாம ஸாபேஷு:” என்கிறத்தை “ஸாவேஷு:” என்று திருத்தி, கீழ்விழியாலே பார்த்துப் போனாரென்று பொருள் சொன்னபடியை பட்டர் கேட்டருளி, “அது வேண்டா காண், கிடந்த பாடந்தனக்கே பொருள் சொல்லலாங் காணென்று, இவ்வுபகரணங்களைக் கொண்டு நாம் பிள்ளையை முடிசூட்டிக் காணப் பெற்றிலோமென்னு மபேசைஷயோடே போனாரென்கிறது காண்” என்றருளிச் செய்தார். அத்தலைமகன் வந்து கிட்டுவதற்கு முன்னேயிறே.

விளக்கம் - நாயகன் தன்னை வந்து அடைவதற்கு முன்பாகவே கடல் ஓசையைக் கேட்ட நாயகி, அந்த ஓசை தனக்கு ஏற்படுத்திய துன்பத்தை உரைக்கிறாள். பதினான்கு ஆண்டுகள் நடந்தே சென்று பாதைகள் அனைத்தையும், பரதனுக்காக ஒரே பகலில் கடக்க எண்ணிய இராமன், அந்த ஒருநாள் காலதாமதம் கூடப் பரதனால் பொறுக்க இயலாது என்று எண்ணி, அனுமனைத் தனக்கு முன்பாக பரதனிடம் அனுப்பினான். இது போன்று இவளிடம் தூதுக்கு யாராவது ஒருவரை அனுப்பாமல் உள்ளவரை, அவளுக்குக் காண்பவை அனைத்தும் துன்பம் ஏற்படுத்துபவையாகவே உள்ளன. இராமன் அனுமனிடம் யுத்தகாண்டம் (128-13) - ஸங்கத்யா பரத: ஸ்ரீமாந் ராஜ்யேநார்த்தீ ஸ்வயம்பவேத் - கைங்கர்யம் மற்றும் பக்தி என்ற செல்வங்கள் நிரம்பிய பரதன், பல ஆண்டுகளாக அயோத்தியை ஆண்டு வருவதால், அவனே தொடர்ந்து ஆட்சி செய்ய விரும்பினால் அப்படியே தொடர்ந்து ஆளட்டும் - என்று கூறினான். இந்த வரிக்கு இரண்டுவிதமான பொருள் உரைக்கப்படுகிறது. ஒரு சில வித்வான்கள் இதற்கு மேலோட்டமாக பொருள் உரைப்பார். அதாவது - பரதன் நீண்ட காலமாக ஆட்சி செய்து வருவதால் அந்த ராஜ்யத்தின் மீது விருப்பமும் பிடிப்பும் ஏற்பட்டிருக்கலாம்; ஆக அந்த ராஜ்யம் தொடர்ந்து தன்னிடம் இருக்கவேண்டும் என்று பரதன் விருப்பம் கொண்டிருந்தால், நாம் இதற்கு மேலே அங்கு செல்லவேண்டாம், இங்கேயே இருந்து விடுவோம்; இப்படியாக எண்ணியதால்தான் இராமன் அனுமனைத் தனக்கு முன்பாகத் தூதுவிட்டான் - என்று கூறுவர். ஆனால் இந்தக் கருத்து

இராமனின் மேன்மைக்கு ஏற்புடையது அல்ல என்று நம் பூர்வர்கள் கருதினர். நமது பூர்வர்கள் கூறும் விளக்கம் என்ன? இராமன் அனுமனிடம் உரைத்த இந்த ச்லோகத்தின் உட்கருத்து என்னவென்றால் - தசரதனுடைய நியமனத்தின் காரணமாகவும், கைகேயி பெற்ற வரத்தின் காரணமாகவும் நாம் அரசாங்கத்தை பரதன் ஆளட்டும் என்று கொடுத்துக் சென்றோம்; அப்போது அவன் நம்மைப் பின் தொடர்ந்து வந்து, “இராமா! நீ சொன்ன பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து ஒரு நொடி தாமதமாக வந்தாலும் நான் உயிர் தாங்கமாட்டேன்”, என்று நமது உள்ளத்தில் தைக்கும்படியாக உரைத்துச் சென்றான். இப்போது நாம் பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து மீண்டும் அவனைக் காணச் செல்கிறோம். இந்த மகிழ்ச்சியில் அவன் திளைத்து நிற்கும்போது அவனிடம், “நீயே முடிகூட்டிக் கொள்வாயாக”, என்று உரைப்போம்; நம்மை மீண்டும் கண்ட மகிழ்ச்சியில் மயங்கி, “மாட்டேன்”, என்று அவன் உரைக்காமல் ஏற்றுக் கொள்வதை நீ காண்பாய். தசரதன் நாம் முடிகூட்டிக் கொள்வதைக் காண ஆசைப்பட்டார்; ஆனால் அது நிறைவேறாமல் போன நிலை மாறும்படியாக, நாம் நம்முடைய புத்திரனாகிய பரதன் முடிகூட்டிக் கொள்வதைக் கண்டு மகிழ்வோம்; ஆகவே நீ முன்னே செல்வாயாக - என்று கூறி அனுப்பினான். இதுவே இந்த ச்லோகத்திற்கான நமது பூர்வர்களின் விளக்கம் ஆகும்.

சரி, மேலே முதலில் கூறியபடி சில வித்வான்கள் பொருள் கொண்டதற்குக் காரணம் என்ன, நமது பூர்வர்கள் வேறு விதமாகப் பொருள் உரைக்கக் காரணம் என்ன? இதற்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (19-31) - சநைநர் ஜகாம ஸாபேஷா: - கானகம் செல்லும்போது, பட்டாபிஷேகத்திற்காக வைக்கப்பட்டிருந்த பொருள்களை வலம் வந்து, அவற்றைக் கண்ணுற்றபடி இராமன் சென்றான் - என்ற ச்லோகமே காரணம் ஆகும். இதில் உள்ள ஸாபேஷா: என்பதை அந்த வித்வான்கள் “ஸாவேஷா:” என்று கொண்டு பொருள் உரைத்தனர்; அதாவது “கீழ் விழியால் பார்த்தபடி சென்றான்” என்று பொருள் கொண்டனர்; இதன் கருத்து - தனக்கு அந்த அரசபதவியில் ஏற்பட்ட ஆசையானது தனது கண்களில் தெரியும்படியாகச் சென்றான் - என்பதாகும். இதனைக் கேட்ட ஸ்வாமி பராசரபட்டர், “இவ்விதம் பொருள் கொள்வது வேண்டாம். இந்தப் பொருள்களைக் கொண்டு பரதன் முடிகூட்டிக் கொள்வதை நாம் காண இயலாமல் செல்கிறோமே என்ற ஏக்கத்துடனே இராமன் சென்றான் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்”, என்று அருளிச் செய்தார். அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் வந்து நாயகியை அடைவதற்கு முன்பாக, கடல் ஓசை இவளைத் துன்புறுத்துகிறது.

வ்யாக்யானம் - (மலைகொண்டுமத்தா) “அசல” பதார்த்தத்தை ஸ்வபுத்தயதீநமாகத் திரியும்படி பண்ணினான். (அரவால்) அதி ம்ருதுவான வாஸுகியைக் கயிறாகக் கொண்டான். (சுழற்றிய) வைத்த நேர்ப்பமிருந்தபடி. அம்ருதமெழுமளவுஞ் செல்லத்தானே திரியும்படி; குசவன் திரிகையொருகால் திரித்துவிட்டால் சிறிதுபோது திரியுமாபோலே, ஸர்வசக்தி திரித்ததாகையாலே கார்யம் முடியுந்தனையுந் திரிந்தது. இத்தால், ஸகல பதார்த்தங்களினுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸ்வபுத்தயதீநமென்றபடி. (மாயப்பிரான்) ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன். (மாயிருங்குன்றமித்யாதி) சாத்தின திருமாலையுந் திருப்பரிவட்டமு மலைய நின்று கடைந்தபடி. (பிரான்) எனக்கவ்வடிவழகை உபகரித்த உபகாரகன். இவருடைய அம்ருதமிருக்கிறபடி. (அலைகண்டித்யாதி) தன்னைக் கீழ்மண் கொண்டு மேல் மண்ணெறியும்படி நெஞ்சிலே மந்தரத்தை நட்டு உலக்கையை விடுநகங்கட்டி நற்ஜீவனை வாங்கிக் கொண்டவன் பாடு சென்று அதை மீட்டுக் கொள்ளமாட்டாது. “கடலே கடலே உன்னைக் கடைந்து கலக்குறுத்து” என்கிற அவன் பாடுபோகமாட்டாது.

விளக்கம் - (மலைகொண்டுமத்தா) - அசையாமல் இருக்கும் பொருளான மலையைத் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அசையும்படிச் செய்தான். (அரவால்) - மென்மையான சரீரத்தைக் கொண்டதான வாசுகி என்ற நாகத்தைக் கயிறாகக் கொண்டான். (சுழற்றிய) - இப்படியாக அவற்றை வைத்த சாமர்த்யம். அமிர்தம் அந்தக் கடலில் இருந்து வெளிப்படும்வரை அவை தானாகவே கடலைக் கடைந்தபடி இருந்தன. இது எப்படி என்பதற்கு உதாரணம் உரைக்கிறார். குயவன் ஒருவன் மண்பானை செய்யும் சக்கரத்தை ஒருமுறை சுழற்றிவிட்டால், அந்தச் சக்கரம் தானாகவே சில நிமிடங்கள் சுழன்றபடி இருக்கும் அல்லவா? இது போன்று அனைத்து சக்தியும் கொண்ட இவன் தொடக்கத்தில் மலையைச் சுழலவிட்டதால், அவை தானாகவே இவனுக்கு ஏற்ற செயலைச் செய்து முடிக்கும். இப்படியாக அனைத்து வஸ்துக்களின் செயல்பாடுகளும், செயலற்ற தன்மையும் இவனது புத்திக்கு அடங்கியே உள்ளன என்றாகிறது. (மாயப்பிரான்) - வியக்க வைக்கும் குணங்களையும் செயல்களையும் கொண்டவன். கடலைக் கடையும்போது அப்படி என்ன ஆச்சர்யம் உள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். பெரியதிருமொழி (5-7-4) - மாயிருங்குன்றம் - அகலத்தாலும் அளவாலும் சிறிதும் குறைவில்லாமல் உள்ள மந்தர மலையை மத்தாகவும், வாஸுகியின் உடலையே கயிறாகவும், பரந்து

நீண்டுள்ள கடலானது யானை பிளிறுவது போன்று சப்தம் எழுப்ப, அந்தக் கடலில் இருந்து எழுந்த அலைகள் ஆகாயத்தையே மறைத்தன – என்றது காண்க. தான் சாற்றிக் கொண்டிருந்த திருமாலை மற்றும் உடுத்தியிருந்த பட்டாடைகள் ஆகியவை அங்கும்இங்கும் அசைய நின்று கடைந்தான். (பிரான்) - எனக்காக அப்படிப்பட்ட வடிவழகைக் காண்பித்து உதவி செய்தவன். இதுவே இவருடைய அமிர்தமாக உள்ளது. (அலைகண்டித்யாதி) - கடலாகிய தன்னுடைய அடியில் காணப்படும் மண்ணானது மேலே வரும்படியாகவும், மேலே உள்ள மண் கீழே செல்லும்படியாகவும் தன்னுடைய நெஞ்சத்தில் மந்த்ரமலையை உலக்கை போன்று நிறுத்தி, கடைந்து, தனது உயிர் போன்ற அமிர்தத்தை எடுத்துக் கொண்டு சென்றான்; அப்படிப்பட்ட அவனிடம் சென்று அதனை மீட்டுக் கொண்டு வருவதற்கு இந்தக் கடல் முயலவில்லை. நாச்சியார் திருமொழி (10-9) - கடலே கடலே உன்னைக் கடைந்து கலக்குறுத்து - என்பதற்கு ஏற்பக் கடைந்த அவனிடம் சென்று அவனை வாட்டாமல், என்னை வாட்டி நிற்கிறது. இந்த உலகில் எளியவர்களிடம் வலிமை காண்பிப்பதே இயல்பாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பரதரித்யாதி) வளை விற்கும் செட்டிகள் பக்கலிலே விலைக்குக் கொண்ட சங்கங்களை வாங்கிக் கொள்ளப் பாராநின்றது. நாங்கள் தன்பாடே சென்றோமோ? தன்னை நெருக்கிக் கொண்டோமோ? (வேரித்துழாய் துணையா) நறு நாற்றத்தை யுடைத்தான திருத்துழாயைத் தனக்குக் கூட்டுப் படையாகக் கொண்டு. அங்கு நின்று மிலையமுது கொண்டு வந்து காணும் நலிகிறது. சக்ரவர்த்தித்திருமகனை யண்டை கொண்டு மஹாராஜர் வாலியை யறை கூவினாற்போலே திருத்துழாயை யண்டை கொண்டு நலியத் தொடங்கிற்று. “தேநநாதேநமஹதா”. (மஹதா) மஹாராஜர் மிடற்றில் தசைப்புக்கு உரமுண்டென்று தோற்றும்படியிருக்கை. (நிர்ஜகாம) புறப்பட்டான். பண்டு சிலர் அறை கூவ இருந்தறியாதவன் (அநுமாந்ய) ஆண்களோடே கலக்கவேண்டாவோ? என்றான். (ததா) ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணினாலும் புறப்படவொண்ணாத அவஸ்தை. (பர்தாரம் பரிஷஸ்யஜே) வுக்காசைப்பட்டிருக்குமே யவள். (துலைகொண்டு) தானுமொரு துலையிட்டுத் கொண்டு. (தாயமித்யாதி) தாயம் - ஜ்ஞாதிக்கள் நாலைந்து க்ரயஞ் சென்று போனத்தை “எங்களது” என்று தொடருவாரைப்போலே. சங்குகளுக்கு உத்பத்தி ஸ்தானம் தன் பக்கலிலே யாகையாலே ஸஜாதீயமென்று தொடரா நின்றது. (அழைக்கின்றதே) கார்யப்பாட்டால் கூப்பிடாநின்றது. வழிபறிக்காரரழைக்குமா போலே. ஒரு

ஸர்வசக்தி தன் தோள்வலியாலே உலக்கையை விடுநகம் கட்டித் தன்பக்கலுள்ளது கொண்டவன்று அங்கொரு குரல் கூப்பிட மாட்டிற்றில்லை. அபலையென்று பற்றி நலியத் தொடங்கிற்று. (நிஸ்வநஞ் சக்ரவாகாநாம்) பிரிவிலே யாகையாலே யவற்றின் பேச்சு அஸஹ்யமானபடி. (ஸஹசாரிணாம்) பூர்வாவஸ்தையி லவற்றைப் போலே யஃதே தாமும், (புண்டரீக விசாலாக்ஷி) வேல்போலே அவற்றின் சப்தம் செவிவழியே குளிக்கப் புக்கவாறே வெளுக்க விழித்த விழியிருந்தபடி. கதமேக்ஷாபவிஷ்யதி.

விளக்கம் - (பரதரித்யாதி) - சரி, நாயகியான உனக்கு இந்தக் கடலில் மீது இத்தனை வெறுப்பு உள்ளது என்றால், அதில் தோன்றிய முத்துக்களை நீ ஏன் இட்டுக்கொள்கிறாய்? இதற்கு நாயகி விடை அளிக்கிறாள். வளைகள் மற்றும் முத்துக்கள் ஆகியவற்றை விற்கும் வியாபாரிகளிடம் இவற்றுக்கான தகுந்த விலையைக் கொடுத்து அல்லவோ நான் வாங்குகிறேன்? நான் இந்தக் கடலில் சென்று அவற்றை எடுத்தேனோ? - என்கிறாள். (வேரித்துழாய் துணையா) - மிகுந்த பரிமளம் கொண்டதான துளசியைத் தனக்குத் துணையாகக் கொண்டு அல்லவோ என்னை இந்தக் கடல் வாட்டுகிறது? அவனிடமிருந்து துளசிமாலைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்து என்னை வாட்டுகிறது. இராமனின் துணையுடன் சுகரீவன் வாலிக்குச் சவால் விட்டது போன்று, துளசி மாலையைத் துணையாகக் கொண்டு என்னை வாட்டுகிறது என்கிறாள். சுகரீவன் வாலிக்குச் சவால் விடுத்தானா என்று கேள்விக்கு இராமாயண ச்லோகத்தைக் கூறுகிறார். இராமாயணம் பாலகாண்டம் (68, 69) - தத் கர்ஜத் ஹரிவர: ஸுகரீவோ ஹேமபிங்கள: தேந நாதேந மஹதா நிர்ஜகாம ஹரீச்வர:; அநுமாந்ய ததா தாராம் ஸுகரீவேண ஸமாகத: - தங்கம் போன்று சற்றே சிவந்த நிறம் கலந்த மஞ்சள் நிறத்துடன் இருந்த சுகரீவன், வாலியின் குகை வாயிலில் நின்று இடி போன்ற முழக்கம் செய்தான். இதனைக் கேட்டுத் தன்னைத் தடுத்த தனது மனைவியான தாரைக்கு வாலி சமாதானம் உரைத்துவிட்டு வெளியே வந்தான் - என்பதே அந்த ச்லோகம் ஆகும். மஹதா - சுகரீவன் தனக்கு மிகுந்த வலிமை உள்ளதாக வெளிக்காட்டியபடி; நிர்ஜகாம - தன் குகையில் இருந்து வெளியே வந்தான்; அநுமாந்ய- தன்னைத் தடுத்த தாரையிடம் வாலி, “நான் அவனுடன் போரிட்டு வென்று வந்தால் அல்லவோ நீ ஒரு புருஷனுடன் கலக்க இயலும்”, என்று சமாதானம் செய்தான். சரி, இவ்விதம் புருஷத்தன்மையைக் காண்பித்ததால் மட்டுமே மனைவியிடம் சேர்ந்த இடம் உள்ளதோ என்று எழும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (30-38) - தம் த்ருஷ்ட்வா

சத்ரு ஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகவஹம் பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே - விரோதிகளை அழித்து, முனிவர்களுக்கு வேண்டிய நன்மையை ஏற்படுத்திய இராமனைக் கண்டு சீதை மகிழ்ந்தாள்; அவனை அப்படியே தழுவிக்கொண்டாள் - என்றது காண்க. (துலைகொண்டு) - முடிப்பதற்குத் துளசியுடன் சேர்த்து நின்றது. (தாயம்) ஒரு நிலமானது நான்கு அல்லது ஐந்து பேர் கைமாறிய பின்னரும், அந்த நிலத்தின் முதல் சொந்தக்காரனின் பங்காளிகள், “இது எங்கள் நிலம்” என்று சொந்தம் கொண்டாடி மீட்க முயற்சி செய்வர். இது போன்று நான் அணிந்துள்ள சங்கு வளையல்களைப் பார்த்த கடல், “இது என்னிடம் பிறந்தது” என்று சொந்தம் கொண்டாடி இவற்றை அழைக்க முயற்சிக்கிறது. (அழைக்கின்றதே) - வழிப்பறிக் கொள்ளை செய்பவன் போன்று அழைக்கிறது. அனைத்து வலிமையும் படைத்த ஒருவன் தனது தோள் வலிமையால் பெரிய உலக்கை ஒன்றைக் கட்டி, கடைந்து, தன்னிடம் உள்ள அமிர்தம் உள்ளிட்ட பலவற்றையும் எடுத்துச் சென்றபோது, அதனைத் தட்டிக் கேட்க இந்தக் கடலுக்குத் திறமை இல்லை; நான் அபலைப் பெண்தானே என்று என்னை நலிகிறது. கடலின் ஓசை எவ்விதம் துன்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்ற கேள்விக்கு இராமாயணத்தில் உள்ள உதாரணம் காட்டுகிறார். இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (80-10) - நிஸ்வநம் சக்ரவாகாணாம் நிசம்ய ஸஹசாரிணாம் புண்டரீக விசாலாக்ஷீ கதமேஷா பவிஷ்யதி - சக்ரவாகப் பறவைகளின் ஜோடி ஒன்று இணை பிரியாமல் பறக்கின்ற ஓசையைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே சீதை ஆனந்தம் அடைவாள்; தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட அவள் இப்போது என்ன துன்பம் அனுபவிக்கிறாளோ - என்றது காண்க. சக்ரவாகப் பறவைகளின் ஓசையைக் கேட்டவுடன் இராமனுக்குச் சீதையின் நினைவு வாட்டியது. ஆக ஓசையும் துன்பத்தை அதிகரிக்கக் காரணமாகிறது என்று கருத்து. இங்கு இவளுக்கு வேல் போன்ற அலைகளின் சப்தமானது செவியில் பாய்ச்சியது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்